

forkasteligt, at jeg ikke ser, at der opnaas noget godt ved det, og at jeg heller ikke kan forstaa de Hensigtsmæssighedsgrunde, som skulde tale derfor. Man kan tænke sig saadanne Hensigtsmæssighedsgrunde, som f. Eks. Stillingen til de kommende Valg; der forestaar jo, som de Herrer vide, et Folketingsvalg i Løbet af en Maanedstid eller saa. Muligvis kunde det have sin Betydning, at en Lov som denne ikke stødte paa Modstand fra Landstingets Side. Jeg ved ikke, om det var den Slags Hensigtsmæssigheds-hensyn, som den højtærede Konseilspræsident stggede til. De spillede i alt Fald for mig ingen Rolle. — Foranstaltningen er principstridig, og det, som opnaas derved, den Hjælp, som ydes, er saa minimal og saa slet fordelt, at jeg virkelig ikke synes, at man af den Grund skulde gøre det Brud paa Princippet, som ligger deri. Det er en lille Almisse eller Hjælp, som man kaster til dem, som gø saa højt rundt om i Landet; men jeg tror ikke, at de ville føle sig synderlig tilfredse dermed; deres Appetit vil kun blive stærket, og de Herrer ville ikke blive fri for lignende Anmodninger i Fremtiden. Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds har allerede fremhævet, at, hvis man vilde gaa til saadanne Foranstaltninger — jeg taler her kun om § 1, § 2 har ganske vist sine gode Grunde, den skal jeg ikke sige noget om — hvis vi nu altjaa her skulde tage 865,000 Kr. ud af Statskassen og kaste dem, om jeg saa maa sige, i Grams til Kommunerne, maa vi dog først spørge, om Statskassen er saa bugnende fuld, at vi ikke behøve Pengene i Statskassen, og om Rigsdagen og Ministeriet ikke have fornuftige Djemed til at anvende disse Penge til, som der endnu er i Statskassen. Og der maa jeg sige, at paa en Tid, da vi optage det ene Statslaan efter det andet, da der kommer det ene Krav efter det andet til Statskassen, som vi have øndt ved at tilfredsstille, maa dog vi Rigsdagsmænd, som først og fremmest ere Statskassens Vogtere, sørge for, at man ikke af utilstrækkelige Grunde gaar hen og kaster 865,000 Kr. bort fra Statskassen — og det saa meget mindre, som vi jo ikke en Gang vide, om der paa Budgettet for det kommende Finansaar fra 1ste April 1895 bliver noget Overskud. Til Trods for den ny Era, der indviedes i Fjor Foraar, og som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds og det ærede 1ste Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) dvælede ved, ere vi jo i den uheldige Situation, at vi, uagtet vi nu ere nær ved 1ste April, endnu ikke have set nogen Finanslov. Man har nu i saa mange Aar klaget over, at Folket-tinget i Konfliktperioden holdt Finansloven

tilbage, saa at Landstinget ikke fik Tid til at behandle den, inden det ny Finansaar begyndte. Nu er den ny Era kommen, og Resultatet bliver, at vi saa Finansloven maasse 14 Dage senere end i Fjor. — Vi vide altjaa ikke en Gang, om der paa den kommende Finanslov er noget Overskud at disponere over, og alligevel skulde vi ved denne Lov disponere over det, der maasse slet ikke findes paa den ny Finanslov.

Men lad os nu ogsaa se bort fra det. Jeg forudsætter — uagtet vort Reservesfond til Dels er oppist, og uagtet der stilles saa store Krav til Statskassen, at det virkelig ikke kan siges, at der er noget til overs — at vi dog have Raad dertil, jeg forudsætter, at Statskassen er saa bugnende fuld, at en Million mere eller mindre ikke gør saa meget — men er det da det rigtige Princip, at naar der er for mange Penge i Statskassen, flere end der behøves, saa skulle de gaa tilbage til Statteyderne og bruges til at lette Bilskaarene for de Medborgere, som vi have betyngt med Skatter? Jeg tror med den højtærede Indenrigsminister, at der ingen Grund er til at slaas et saadant Princip fast. Princippet er ikke i sin Almindelighed korrekt. Det har vist det ærede 6te Medlem for 2den Kreds Ret i. Naturligvis maa man samle sammen til et Reservesfond o. s. v. — Men i øvrigt er jeg meget tilbøjelig til at samstemme i, hvad det ærede 1ste Medlem for 11te Kreds fremsatte. Statsbudgettet burde være indrettet saaledes, at naar det i et Finansaar viste sig, at der ikke var fornuftig Brug for samtlige Statens Indtægter, saa burde Indtægterne eller Skatterne have den Elasticitet, at de ved Botering af Rigsdagen kunde gaa ned, saaledes som Tilfældet er med den engelske Indkomstskat. Havde vi haft det Princip i den nu forløbne Snes Aar, vare vi aldrig komne ind paa hele den Finans-husholdning og hele det System, som vi i den Tid have levet under. Men i intet Tilfælde vilde man da kunne komme til, naar det gælder om at yde Gaver, for ikke at bruge Ordet Almisse, at træffe Dispositioner, som man ikke har fjerneste statsretlig eller juridisk Forpligtelse til, en ligefrem Liberalitet. Der skulle vi dog undersøge, om de Medborgere, som vi lykkeligvis med denne Gave, virkelig ogsaa ere de, som trænge. — I Virkeligheden er den Maade, hvorpaa der bliver disponeret over disse 800,000 Kr. eller i alt Fald de 600,000 Kr., som gaa til Amtskommunerne, forkastelig. De Statteborgere, som de komme til gode, det er sandelig ikke, som det ærede 1ste Medlem for 11te Kreds sagde, dem, som trænge mest i Samfundet. Tilskuddet vil jo blive for-